

KRIJG NOU TIETEN!

Claudia de Breij

Krijg nou tieten!

en andere zwangerschapsverschijnselen

Lebowski Publishers, Amsterdam 2016

Voor Bing, natuurlijk

Eerste druk, februari 2009

Veertiende druk, mei 2016

© Claudia de Breij, 2009

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2016

Omslagontwerp: Jan de Boer

Omslagbeeld: Anil Saxena

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 3511 9

ISBN 978 90 488 3512 6 (e-book)

NUR 400

www.lebowskipublishers.nl

www.claudiadebreij.nl

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

EEN WOORD VOORAF

Aardappelsalade.

NOG EEN WOORD VOORAF

Centrifugaalprincipe.

GENOEG GELACHEN. EEN VOORWOORD

Van jonge mensen, de dingen die nooit voorbijgaan

Een nieuwe editie van *Krijg nou tieten!* (en andere zwangerschapsverschijnselen), zo kort nadat ik het boek schreef – maar toch lichtjaren later. Die baby, dat pasgeboren kind dat ik in de laatste hoofdstukken beschrijf, is nu een schitterende, eigenwijze jongen van acht. De vrouw met wie ik hem samen op de wereld zette is inmiddels mijn lieve ex, met wie ik het co-ouderschap deel. En er is een nieuwe relatie gekomen, een grote liefde met wie ik alweer een hele tijd samen ben en die ook nog een schitterende, eigenwijze stiefzoon meebracht.

Alles is anders.

En alles is hetzelfde.

Want toen ik dit boek opnieuw las vanwege deze nieuwe uitgave, voelde ik weer hoe nieuw het voor me was destijds, en hoe grootig ik door die wonderlijke wereld van vrouwengeheimen en andere taboes liep – precies zoals ik vriendinnen die er nu aan beginnen zie doen.

En nu weet ik ook dat het zomaar kan gebeuren dat die liefde met wie ze dit avontuur meemaken misschien niet voor altijd blijft, maar dat het feit dat je vanaf nu iemands ouder bent nooit meer verandert. Daarom heb ik alles laten staan zoals het er staat. Zo is het gegaan, en zo is het goed. Je kunt het wel ver-

anderen, maar daarmee verander je de werkelijkheid niet. Misschien kan ik het nog het best uitleggen aan de hand van een filosofische conversatie met mijn zoon die we eens voerden op weg naar zwembad. Hij zit achter in de auto, zonder afleiding van televisie, iPad, gameboy of zeven miljard stukjes Lego die nú in elkaar moeten worden gezet teneinde met zijn allen gezellig een ruimteschip te worden.

We worden ingehaald door een ambulance met loeiende sirenes.

‘Zo hé,’ zegt hij.

‘Die ging echt hard, hè liefje? Daar is iemand aan boord erg ziek, denk ik. Denk je niet?’

‘Of ze moesten iemand gaan pakken.’

‘Nee schat, het was geen politiewagen, maar een ambulance.’

Hij doet geen moeite de ergernis in zijn stem te verhullen: ‘Dat wéét ik. Ik bedoel dat ze naar iemand toe moeten die ziek is. Om mee te nemen naar het ziekenhuis. Dat ze die moeten gaan halen. Of gaan pakken. Ik zeg dan altijd pakken.’

‘O, oké. Jij zegt dan altijd pakken. Maar het is eigenlijk...’

‘Maar het kan natuurlijk wel een boef zijn die ze gaan halen. Die zou ik dan mooi niet beter maken, als ik een dokter was.’

‘Ja, maar weet je liefje, als je dokter wordt dan moet je zweren dat je iedereen zult helpen. Ook als het een boef is. Of als ze uit een ander land komen...’

‘O ja. Dat is wel eerlijk. Dan zou ik het wel doen. Maar als die boef daarna mijn hoofd eraf hakt, dan niet. Maar niet alle boeven zijn stout, vind ik.’

Nu heeft hij mijn aandacht. ‘Waarom dan, schat?’

‘Omdat, als iemand heel arm is, dan moet hij wel stelen. Arme mensen zijn eigenlijk lieve dieven.’

‘Lieve dieven?’

‘Ja. Ik vind, als je arm bent, dan moet je eigenlijk alles gratis krijgen.’

‘Vind ik ook, liefje,’ zeg ik. Lieg ik. Of meen ik het?

‘Ben je eigenlijk nog verdrietig over Blub?’ leid ik hem en mijzelf af. Blub is zijn recent overleden goudvis.

‘Ja, wel een beetje. Eerst moest ik heel erg huilen, maar nu hoef ik er niet meer zoveel aan te denken. Behalve nu jij er dan iets over vraagt.’

‘O ja. Maar ja,’ begin ik te preken, ‘als je verdrietig bent is het juist wel goed om erover te praten. Want dan... dan (wat dan, eigenlijk, moeder?)... dan word je minder verdrietig.’

Hij is lang stil. Dan zegt hij: ‘Maar als diegene die verdrietig is er dan weer over moet praten, dan denkt hij er weer aan. En dan wordt diegene weer verdrietig.’

Nu is het mijn beurt om lang stil te zijn. ‘Maar ja,’ zeg ik. ‘Je kunt er wel niet over praten, en er ook niet aan denken, maar het is er dan nog wel.’

‘Ja,’ zegt hij. ‘Het is er dan nog wel.’

‘Dat is makkelijk om te zeggen, maar heel moeilijk om te begrijpen,’ zegt hij.

Dan gaat hij verder over de oneindigheid van het heelal, en over Angry Birds Star Wars, en ik ben erg gelukkig.

Utrecht, mei 2016

WEEK 1 & WEEK 2

Mag-tie d'r al uit?

Gefeliciteerd! Deze weken krijg je kado. Al ben je nog helemaal niet misselijk, chagrijnig en moe, je mag deze weken straks, als het raak is, wél meetellen. Je bent al zwanger. De geleerden rekenen namelijk niet vanaf de conceptie, maar vanaf de eerste dag van je vorige ongesteldheid. Dan begint je lichaam namelijk een eitje te produceren dat weleens goed de helft van je kind zou kunnen worden. Tuurlijk, er moet eerst een zaadje bij om er echt wat van te maken (veel weet ik ervan hè?) maar de helft is er al. Zo bezien ben je dus iedere maand twee weken zwanger! Terwijl je gewoon doorwerkt, geen verlof opneemt en geen uitkering aanvraagt. De maatschappij treft het maar met jou! Bikkkel.

Maar goed, je gaat het dus doen. Je gaat een kind op de wereld zetten. Sterker nog: je bent zwanger. (Tòch? Daarom koop je zo'n boekje, denk ik dan. Of je vindt het gewoon aangenaam om te lezen hoe afschuwelijk ver ik ben uitgescheurd. Dat kan ook. Ieder z'n meug. Nou, hier dan: mijn ruptuur was zo totaal dat er waarnemingen van de scheur zijn gemeld op Google Earth.) Maar goed. Zwanger. Woehoe.

't Is nou te laat, maar heb je er eigenlijk wel goed over nagedacht? Misschien leuk om eens een lijstje met de voors en tegens te maken.

ZWANGER RAKEN

Tegen

Je wordt dik
Je wordt misselijk
Je wordt moe
Je krijgt jeuk aan je borsten
Je krijgt rusteloze benen
Je wordt winderig
Je laat veel meer boeren
Je moet plassen
Je moet weer plassen
Je moet nog een keer plassen
Je hebt minder zin in seks
 terwijl je er nog best leuk
 uitziet
Je hebt meer zin in seks tegen
 de tijd dat je eruitziet als
 een walvis
Je scheurt uit

Voor

Je krijgt een kind
(en dikke tieten)

Glashelder, me dunkt. Zwanger! Hoe-fucking-ra!

Wat een bizarre gedachte. Je bent een leven aan het maken. Je begaat het tegenovergestelde van een moord. Jij maakt er iemand bij.

Alsof het leven een tropisch zwemparadijs is, en jij vrolijk naar de kant roept: 'Kom er maar in, het water is heerlijk!'

Ik kon de gedachte nauwelijks aan. Hoewel ik er verdomde cool over deed, van tevoren. 'Ja, ergens in oktober gaan we beginnen, dus nu een beetje bijhouden wanneer ik ongesteld ben,' blaatte ik casual tegen vrienden, zo rond maart. En stopte acuut met menstrueren. Vier maanden lang. Terwijl ik er echt niet gespannen over was, nee écht niet, echt niet hoor. Yeah right. Maar menstrueren, ho maar. Tot mijn vriend Rogier tegen me zei: 'Ik snap wel dat je er niet gespannen over bent, maar het is toch gewoon heel spannend? Een kind krijgen?'

Oh ja. Dat was misschien wel zo. Het is spannend. En ik mag het spannend vinden. De volgende dag kwam prompt het hele kippenhok weer op gang. Ik legde weer eitjes. En zo gauw je weer eitjes legt kun je zwanger worden, maar dan moet je wel net even weten wanneer je de haan moet bellen. *And that, my friends*, kun je achterhalen door elke ochtend (el-le-ke och-tend!) een thermometer in je nog slapende derrière geduwd te krijgen door een overijverige prrtnrr. Drie maanden lang waren mijn eerste woorden 's ochtends: 'Mag-tie d'r al uit?' En als ik in een hotel sliep (ah, *life on the road*) belde Conny me om 7.00 uur wakker.

'Hmblm?'

'Hé liefie. 't Is tijd.'

'Hmblm.'

'Kom op, het moet elke dag om dezelfde tijd. En voor je uit bed stapt. Hup hup. Ik moet naar m'n werk. Zit-ie d'r in?'

'Hmblm... even. Ja. Hij zit.'

'...'

‘Mag-tie d’r al uit?’

‘Nee. Ging het goed gisteravond?’

‘Ja. Was leuk. Leuk publiek, Hoogeveen. Mag-tie d’r al uit?’

‘Bijna. Je moeder belde nog. Dat ze een leuk pakje heeft gevonden voor de bruiloft van je broer.’

‘Oh ja? Mag-tie d’r al uit?’

‘Nee-hee. Maar je moest haar bellen want het is zwart, en of dat wel kon, alweer zwart.’

‘Tuurlijk kan zwart. Zwart is het nieuwe zwart.’

‘Hij mag eruit.’

Je koopt een schrift met ruitjespapier, trekt een verticale lijn voor de temperatuur en een horizontale voor de datum en dan ga je lekker stipjes zetten. Iedere ochtend, zelfde tijd, voor je ochtendplasje en voor je iets hebt gegeten. En na een paar weken heb je zo veel stipjes dat je lijnen kunt trekken en voel je je reuze Maurice de Hond, met je diagram. Hoe dichter je bij je eisprong zit, hoe heter je bent. Dit is handig voor mensen die (zoals wij) hun donor niet al te vaak lastig willen vallen, maar ook voor mensen die op een meer voor de hand liggende manier zwanger proberen te raken. ’t Is wel leuk, een beetje lukraak prijsneuken, maar na een paar maanden wil je toch raak schieten. Je kunt in plaats van temperaturen ook over zo’n Predictor-stickje plassen. Geen zwangerschapstest, in dit geval, maar een ovulatietest. Ik heb het geprobeerd, en hoe duf temperaturen ook is, het werkte een stuk beter dan die nieuwlichterij. Vage streepjes, wazige testresultaten, het schiet niet op. Dan maar drie maanden ‘Mag-tie d’r al uit?’

WEEK 3

Het zit tot onder je oksels, hoor, je kunt wel opstaan

Met deze woorden – uit de mond van een vriendelijke gynaecoloog in opleiding – begon het bestaan van mijn kind. Ik geef toe, het is niet bepaald: ‘Oh schatje, ja!’ Of: ‘Ik hou van je.’ Of desnoods: ‘Dank u, welterusten’, maar *it worked for me*. Ik was zo zwanger als een konijn, in één keer. En daar ging het om.

Conny en ik hadden geen zin in geknutsel thuis. Wij wilden geen donor met een verkreukelde *Playboy* de logeerkamer in sturen om hem er met zijn 10 cc in een tupperwarebakje weer uit te zien komen. ‘En dan moet ik het in zo’n pipetje doen en bij jou inbrengen en dan zal je zien dat ik het op de gordijnen spuit,’ voorspelde Conny bezorgd. Terecht. Het zijn dure gordijnen.

‘Jawel, romantisch!’ zeiden vriendinnen die veel beter gelukte lesbiennes waren dan wij. ‘Wij deden lekker kaarsjes aan en een muziekje op en dan bracht Mieke’ – ik zeg maar even Mieke, echte potten heten namelijk altijd Mieke – ‘het na een orgasme bij mij in.’

Gatverdamme, dachten wij, maar dat zeg je niet als iemand met een dikke buik en een stralend hoofd voor je staat.

Romantiek is voor het verwekken van een kind een volstrekt overbodige luxe. Ik geef toe, het had me heerlijk geleden. Zo’n nacht waaraan je niet terug kunt denken zonder een schuldbe-

wuste glimlach en vochtige ogen. En dat dat 'm dan was. 'Oh ja, lieverd, weet je nog,' glunderen zulke ouders jaren later nog (tot afschuw van hun kinderen).

Gelukkig ken ik genoeg eerlijke hetero's om beter te weten. Muzikanten die bij een gezellige nazit na de voorstelling worden gebeld door hun vrouw, en daarna verzuchten: 'Sorry, jammer, ik moet gaan. 't Is pretweek.' Vriendinnen die vertellen dat ze voorafgaand aan de daad dit gesprek hadden met hun man: 'Heb jij zin? Ik ook niet. Nou, huppekee dan maar.'

't Zijn toch leuke kinderen geworden. IVF, KI, strakke planning of pure geiligheid, het maakt niet uit: zwanger is zwanger.

En ik was het, al wist ik dat toen nog niet. Ik had wel zo'n vermoeden. Conny wilde al maanden eerder beginnen met insemineren, maar van mij mocht het pas in de herfst. 'Want dan komt het in de zomer en dan kan ik de tournee tenminste afmaken.' Klinkt verwend, ik weet het. De jeugdige overmoed van de beginner. En de volwassen angst van de kostwinner: als ik niet speel, verdien ik ook niks. Niemand betaalt een kaartje voor een voorstelling die niet doorging omdat het anders zo zielig is voor die zwangere cabaretier.

Dus daar lag ik, begin oktober, broek uit en benen in de beugels. Onze donor had die ochtend zijn bijdrage gedaan. Nu, een paar uur later, mocht ik komen om het inmiddels 'gewassen' zaad in ontvangst te nemen. Frisse gedachte, gewassen zaad. Het houdt in dat ze er alles uit halen wat niet per se nodig is om kinderen mee te maken en waarvan je vagina weleens zou kunnen denken: hè get, wat zuur. Ik gooi het eruit.

'Zijn het een beetje vrolijke jongens?' vroeg ik aan de dienstdoende arts, gebogen over haar microscoop.

'Ja hoor,' zei ze, 'vrolijke jongens.'

Wat een leuk, relaxed wijf, wilde ik haar juist gaan categoriseren, maar op dat moment jaste ze die misselijke eendebek bij me

naar binnen en dat vind ik geen leuke, relaxte manier van doen. Conny zat quasirustig naast me. Dit was het moment. We Gaan Dit Echt Doen.

En voor je ‘ochtendmisselijkheid’ kon zeggen, hadden we het al gedaan. Ik probeerde het tot me door te laten dringen, zowel mentaal als fysiek. Lag daar heel even over na te denken, toen de legendarische quote ‘Het zit tot onder je oksels, hoor, je kunt wel opstaan’ al te prozaïsch mijn mijmeringen onderbrak.

‘Moet ik niet nog met mijn benen omhoog of zo?’

‘Welnee,’ zei onze kwieke inseminatrice, ‘t is nu gewoon net als wanneer je gen... gemeenschap hebt gehad.’

‘Oh. Nou. Goeiemorgen dan, en bedankt,’ stamelden wij, en we fietsten weg van het ziekenhuis, weg van de pipetjes en de petrischaaltjes, op naar het grand café voor een fijn ontbijt en een kopje koffie voor de schrik.

WEEK 4

Krijg nou tietten!

Je bent pas twee weken zwanger (ook al is het week 4, zie pagina 10, want ik ga het niet nog een keer uitleggen, dommie) maar je kunt het al merken.

Ik wel, tenminste. Ik wist het al toen ik bij het ziekenhuis wegfietsde. Denk ik nu, maar dat soort statements zijn even betrouwbaar als die van al die stellen die op hun huwelijksdag claimen dat ze bij de eerste ontmoeting al wisten: met jou ga ik trouwen. Yeah right, denk ik dan, en waarom zijn we hier dan nu pas, vier jaar later, in ons goeie goed?

En toch. En toch en toch en toch, ik voelde het. Misschien niet direct op de dag zelf, want dat kan ook gewoon de opwindning zijn geweest. Dat gevoel in je onderbuik kan een zich in je baarmoeder nestelend vruchtje zijn, maar misschien ook wel gewoon de lol van weer eens samen Een Groot Geheim hebben. En die misselijkheid, dat kan ook gewoon spanning zijn, of dat broodje ei dat je niet had moeten eten. En ach, dat continue gapen – ik leek wel een walvis die plankton aan het oogsten is, geen moment stond die muil meer dicht –, dat is vast gewoon van drie nachten achter elkaar laat thuis na het optreden.

Maar die tietten! Jezus man. Wat een tietten. Eerst dacht ik nog: ik moet vast gewoon ongesteld worden, maar ze bleven

maar groeien. En ze voelen anders dan wanneer je premenstrueel (gatverdamme, vies woord) bent. Ze voelen voller, gespanener, een beetje, ja, nou ja, ehm, hitsig wel. Of zo.

En dat is pas het begin. In de loop van de zwangerschap worden ze alsmaar dikker – wat leuk is, als je normaal een bescheiden C-cupje vult. Je krijgt een enorm fraai Sissi-decolleté waarvan je baas vraagt of het misschien wat minder kan, want het leidt zo af van de inhoud, op tv (tenzij je een andere baas hebt dan ik). Als je van jezelf al Sissi-sized bent moet je overigens wel een beetje uitkijken met een te laag uitgesneden tietenkast. Voor je het weet lijkt je op zo'n pittoreske Amsterdamse raamprostitutuee van het type dat je alleen nog in herhalingen van *Baantjer* ziet.

Al vrij snel passen je jopen niet meer in je gewone beha, is mijn ervaring. Je kunt dan natuurlijk zwangerschapsbeha's gaan kopen, maar ik raad het je niet aan. Ten eerste omdat ik er nog veertien heb liggen die je zo gratis mag afhalen, ten tweede omdat zwangerschapsbeha's een remedie tegen de liefde zijn. De paus kan ze met een gerust hart als katholiek alternatief voor het condoom gaan uitdelen in derdewereldlanden. Verschrikkelijk. Mannen die vreemdgaan als hun vrouw zwanger is (gênant veel, naar het schijnt) moeten natuurlijk met behulp van Claudia's bakstenenmethode gecastreerd worden, maar als je een zwangerschapsbeha ziet, dan begrijp je het ook wel weer. Ten eerste hebben zwangerschapsbeha's geen greintje push-up, waardoor je in de spiegel altijd een beetje teleurgesteld wordt aangekeken, door je tepels. En ze zijn niet lekker zacht, want er zitten overal haakjes zodat je borsten er lekker makkelijk uit kunnen. Niet voor een geiligheidje, nee, 'voor de voeding'. De mijne hadden dan ook nog op het tussenstukje (je weet wel, dat wat bij een bril op je neus rust) een ooievaartje. Een *roze* ooievaartje! En dat ooievaartje kon je dan van links naar rechts verschuiven *om te weten welke borst je het laatst had gegeven*. Niet bepaald een gedach-

te waar ik aan toe was, zo vroeg in de zwangerschap. Alle dure zwangerschapslingerie ten spijt heb ik tot en met de bevalling nog het meest genoten van een ‘beha-vergroter’.

Aan de ene kant haakjes, aan de andere kant oogjes, net als bij je beha. Die sjef je tussen je reguliere Victoria’s Secret en klaar ben je. Kost € 2,95 geloof ik. En je lijkt gewoon op jezelf. Maar dan met dikke tieten. Fijn hoor.